

РЕШЕНИЕ

№ 7452

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3150** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 във вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 във вр. чл. 266, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на управителя на „Силур 2000” ЕООД, ЕИК[ЕИК], против Решение № ПИ – 80 от 10.03.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Силур 2000” ЕООД с вх. № С 220022-000-0084231/24.02.2022 г. по регистъра на ТД на НАП – С. срещу Разпореждане изх. № С 220022-125-0047784 от 17.02.2022 г., издадено от П. Т. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране” при ТД на НАП - С..
Според жалбоподателя оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на материалния закон. Застъпва становище, че материално-правният характер на нормите, регламентиращи давностните срокове, изключва приложението на измененията на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, влезли в сила след предприемане на действията по принудително събиране на публичното вземане на НАП, доколкото не е предвидено изрично ретроактивното им действие. Сочи, че процесните задължения за лихви се погасяват със същите давностни срокове както и главното публично вземане по ЗДДС, поради което погасяването му чрез плащане (настъпило след влизане в сила на Ревизионния акт, с който са установени задължения за ДДС) не може да се ползва за ново начало на давностния срок за лихви. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение.
Ответникът – директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител в съдебното производство, счита жалбата за неоснователна. Застъпва становище, че в

конкретния казус погасяването на задължението за лихви върху публични задължения е подчинено на специалния ред в ДОПК, поради което началният момент на погасителната давност по чл. 171 от ДОПК е 01 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати акцесорното задължение. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не се е възползвала от правото на участие в настоящото производство.

Административен съд – София – град, Първо отделение – 12 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към административната преписка доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Изпълнително дело № 2805/2015 г. по описа на Отдел „Събиране“ при ТД на НАП – С. е образувано с цел принудително събиране на просрочени публични задължения на „Силур 2000“ ЕООД, установени с Ревизионен акт № [ЕГН]/05.09.2013 г., както и надлежно декларирани данъчни задължения по ЗКПО, ЗДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ за предходни периоди. Дружеството е уведомено за образуваното изпълнително производство със съобщение за доброволно изпълнение изх. № 002805/2015/000001/26.02.2015 г. (л. 40 – 42 от делото) и му е предоставен 7-дневен срок за изпълнение на публичните задължения към ТД на НАП – С. с общ размер от 34 219,13 лв., от които главница – 28 498,12 лв. и лихви в размер на 5 721,11 лв., начислени до 26.02.2015 г.

С Разпореждане изх. № 2805-000024/01.04.2015 г. (л. 39 от делото) на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, към задълженията на „Силур 2000“ ЕООД, за които е предприето принудително събиране по изпълнителното дело, са ПРИСЪЕДИНЕНИ и установени след образуването му публични вземания за данъци и осигурителни вноски. Общият размер на задълженията по изпълнителното дело след присъединяването е достигнал 36 111,79 лв., от които 30 046,59 лв. – главница и 6 065,20 лв. – лихви.

С Разпореждане изх. № 002805/2015-000038/29.06.2015 г. (л. 36 - 38 от делото) на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл.217, ал. 2 от ДОПК, към задълженията на „С. 2000“, за които е предприето принудително събиране по изпълнителното дело, са ПРИСЪЕДИНЕНИ и установени с РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. публични задължения за данъци и осигурителни вноски. Общият размер на задълженията по изпълнителното дело след присъединяването е достигнал 222 247,65 лв., от които 151 251,65 лв. – главница и 70 996,00 лв. – лихви.

Нарастналият размер на публичните задължения на „Силур 2000“ ЕООД към ТД на НАП – С. е послужил като основание по чл. 200 и чл. 205 във вр. чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител с Постановление изх. № 2805-000039 от 29.06.2015 г. (л. 28 - 34 от делото) – възбрана върху 3 недвижими имота, с обща балансова стойност в размер на 299 230,30 лв.

С Разпореждане изх. № 2805-000088/23.11.2015 г., на основание чл. 222, ал. 1 от ДОПК, е спряно производството по принудително изпълнение на публичните вземания, установени с РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. с общ размер 122 138,80 лв., от които 78 127, 20 лв. – главница и лихви в размер на 44 005,60 лв. (л. 35 от делото).

С Постановление изх. № С 210022-022-0096840/21.12.2021 г., позовавайки се на разпоредбите на чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК, главен публичен изпълнител е наложил нови обезпечителни мерки, като е приел, че това е наложително, за да се гарантира принудителното изпълнение на останалите задължения на „С. 2000” към НАП (л. 26 от делото), чийто общ размер към този момент е бил 69 491,93 лева, от които главница в размер на 1 800,41 лева. Необходимостта от допълнително обезпечение е мотивирана с актуалния размер на задълженията и данните от информационната система на НАП за неизпълнение на поети ангажименти по заявление от 03.07.2020 г. за частично погасяване на просрочените публични задължения.

На 23.12.2021 г. управителят на „Силур 2000” ЕООД е депозирал молба вх. № С 210022-000-0602311 по изпълнителното дело с искане да бъдат отписани, на основание чл. 173, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения на дружеството за лихви в размер на 24 777,10 лева, начислени с Ревизионен акт № Р-2210-1403982-091-01/07.11.2014 г. за задължения по ЗДДС за периода 01.12.2009 г. – 31.12.2009 г. и в размер на 12 347,49 лв., начислени относно същите задължения по ЗДДС за периода от издаване на Ревизионния акт – 07.11.2014 г. до погасяване на установените задължения по ЗДДС.

С Разпореждане от 18.01.2022 г. изх. № С 220022-137-0000374 на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. (л. 23-25 от делото) е отказано отписване на процесните публични задължения за лихви с аргумент, че към момента на депозиране на молбата не е изтекъл предвиденият давностен срок в чл.172, ал. 2 от ДОПК. Посочено е, че принудителното изпълнение на задълженията на „Силур 2000” ЕООД е било спряно по искане на дружеството, с определение на АССГ от 14.10.2015 г., за срок от 2 години 6 месеца и 9 дни – до влизане в сила на РА № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. – на 23.04.2018 г. Отбелязано е, че в същия смисъл следва да се отчете и периодът, през който не е текла давност по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците (ЗМДВИППП).

По жалба на „Силур 2000” ЕООД с рег. № С 220022-000-0022701 от 21.01.2022г., директорът на ТД на НАП – С. се е произнесъл с Решение № ПИ – 22 от 04.02.2022г., с което е оставил без уважение исканията за отмяна на Разпореждането на главния публичен изпълнител за отказ да бъдат отписани част от публичните задължения за лихви по изпълнително дело 2805/2015 г., дължими за задължения по ЗДДС за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. и за отмяна на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 210022-022-0096840 от 21.12.2022 г.

С Решение № 4866 от 15.07.2022 г. по дело номер 2315 по описа за 2022 (л. 63-69 от делото) АССГ ОТМЕНЯ по жалба на „Силур 2000” ЕООД, ЕИК[ЕИК], депозирана от адв. Г. Ж. от САК, Решение № ПИ – 22 от 04.02.2022 г. на директора на ТД на НАП С., намирайки отказа на административния орган да отпише процесните задължения за лихви за необоснован.

С Разпореждане от 17.02.2022 г. изх. № С 220022-125-0047784 на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. (л. 18 от делото) във връзка с постъпила сума по изпълнителното дело в размер на 69520,46 лв. е обявено разпределение на плащането за погасяване на публични вземания, сред които лихви, за периоди: 01.12.2009 – 31.12.2009 в размер на 12347,49 лв., 01.12.2009 – 31.12.2009 в размер на 24777,10 лв., 01.12.2010 – 31.12.2010 в размер на 10946,06 лв. и 01.12.2009 –

31.12.2009 в размер на 18879,43 лв.

По жалба на „Силур 2000” ЕООД с вх. № С 220022-000-0084231 от 24.02.2022г., директорът на ТД на НАП – С. се е произнесъл с оспореното в настоящото производство Решение № ПИ – 80 от 10.03.2022г., с което е оставил без уважение исканията за отмяна на Разпореждането на главния публичен изпълнител за разпределение на плащането за погасяване на публични вземания, сред които лихви, по изпълнително дело 2805/2015 г., дължими за задължения по ЗДДС за периода 01.12.2009 г. – 31.12.2009 г. и 01.12.2010г. – 01.12.2010г.

Решението на директора на ТД на НАП – С. е връчено по електронен път на 11.03.2022 г., а жалбата срещу него е заведена с вх. № 53-06-2108 на 18.03.2022 г. Страните не спорят по така описаните фактически обстоятелства, които се установяват и от приложените към административната преписка заверени копия от документи. Анализът на тези доказателствени източници даде основание на съда за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена от процесуално легитимирано лице – управителя на данъчно - задълженото лице, адресат на административния акт – С. М. Ц. в предвидения, в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 във вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК, 7-дневен срок.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е постановено при спазване на административнопроизводствените правила – издадено е от материално компетентния орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директора на ТД на НАП - С., отговаря на изискванията за форма и съдържание, посочени са правните и фактически основания за издаването му.

Спорният въпрос в конкретния казус касае приложението на материалния закон и той е погасени ли са по давност процесните задължения за лихви.

Съдът следва да обсъди възраженията на жалбоподателя относно приложението на института на погасителната давност. Вземанията за лихви са включени в кръга на публичните вземания, съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК. Не е спорен фактът, че основание за начисляване на процесните лихви, чието отписване, по реда на чл. 173, ал. 1 предложение първо от ДОПК, се претендира от дружеството - жалбоподател с депозираната молба вх. № С 210022-000-0602311 от 23.12.2021 г. до публичния изпълнител, са установените с Ревизионен акт № Р-2210-1403982-091-01 от 07.11.2014 г. задължения за данък върху добавената стойност, дължими за периода 01.01. – 31.12.2009 г. Не е спорен и фактът, че тези задължения са погасени чрез плащане от дружеството след приключеното производство, по реда на чл. 156 – чл. 161 от ДОПК, както и че към момента на депозиране на молбата пред публичния изпълнител с искане за отписване на процесните вземания за лихви, е изтекъл срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за основното задължение.

В този аспект, законосъобразно е становището, застъпено в оспореното решение, че погасяването на публичните вземания за лихви върху данъци, какъвто е характерът на процесните, е подчинено на специалния ред, установен с нормите на чл. 171 – 173 от ДОПК, доколкото същите представляват обезщетение за закъснялото изпълнение на основното задължение по ЗДДС. Съответно на изискванията на материалния закон е изложеното в мотивите на решението, че давността по отношение на процесните лихви започва да тече от 01 януари на годината, следваща годината, в която е

трябвало да се плати задължението.

Не могат да бъдат споделени аргументите на административния орган относно приложението на актуалната редакция на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК (ред. ДВ, бр. 94/2015 г. в сила от 01.01.2016 г. и ДВ, бр. 64/13.08.2019 г.), която предвижда периодът на спиране на изпълнителното производство по искане на длъжника да бъде изключен при изчисляване на общия 10-годишен абсолютен давностен срок. Приведено към фактите на конкретния казус, в мотивите на обжалвания административен акт е посочено, че се касае за изключване на срок от 2 години 6 месеца и 9 дни, като е прието, че след изтичането му, считано от 23.04.2018 г. е започнал да тече нов давностен срок. Подобно тълкуване на закона не отчита липсата на изричен текст в закона за обратно действие на влезлите в сила на 01.01.2016 г. изменения в материално правната норма на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвидени с § 22 на ЗИД на ДОПК (ДВ, бр. 94/2015 г.).

В чл. 171, ал. 2 накрая се поставя запетая и се добавя „или изпълнението е спряно по искане на длъжника“. Липсата на изрична разпоредба за обратно действие по отношение на продължителността на срокове, установени в нов закон, изключва приложението му по отношение на вече започнали да текат срокове, освен ако завършването им по стария закон не изисква по – голяма продължителност от предвидената в новия закон.

Следва да се посочи, че чл.60, ал.2 от Конституцията – норма с непосредствено действие, въвежда принципа за законоустановеност на данъчните задължения – „Данъчни облекчения и утежнения могат да се установяват само със закон“, който принцип включва всички елементи на задължението, тоест както за главница, така и за лихви, така и всички срокове, свързани с плащането на конкретен вид задължение. Давностните срокове са установени от законодателя и в полза на данъчно-задължението лица, доколкото с изтичането им задължението се погасява. Разширително тълкуване на норма за такъв срок, което би довело до съществуване на задължение, би било недопустимо и по аргумент от принципа по чл.46, ал.3 от Закона за нормативните актове, според който разширителното тълкуване, или прилагането по аналогия, не може да доведе до възникване на задължение и отговорност.

От доказателствата се установява, че към момента на спиране на изпълнителното производство – 14.10.2015 г. е била в сила предходната редакция на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК (ДВ, бр. 105 от 2005 г.), която не предвижда при изчисляване на абсолютния давностен срок изключване на периода на спиране на изпълнителното производство по искане на длъжника.

В този аспект, давностните срокове по предишната редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, са с по-малка продължителност от предвидените с изменението с §22 на ЗИД на ДОПК (ДВ, бр. 94/2015 г.). По изложените съображения, в казуса по делото следва да намери приложение именно разпоредбата на чл.171, ал. 2 от ДОПК преди измененията ѝ през 2015 г., в сила от 01.01.2016 г. като по – благоприятна за задълженото лице. Така с изтичане на предвидените в чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, в приложимата редакция, срокове за основното публично вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни, акцесорни вземания /каквото именно е задължението за лихви/, дори и да не е изтекла давността за тях. Изтичането на погасителните давностни срокове погасява единствено правото за събиране по

принудителен ред на съответното публично задължение. Позоваването на изтекла абсолютна погасителна давност за процесните задължения за лихви в молбата на дружеството от 23.12.2021 г. предполага прекратяване на действията по принудителното им събиране от публичния изпълнител и отписването им по предвидения ред в чл. 173, ал. 1 от ДОПК, което не изключва доброволното им плащане или прихващане, при условията на чл. 128, ал.1, изречение второ от ДОПК. Изложеното обосновава основателността на претенцията на жалбоподателя за отписване на процесните задължения за лихви поради изтичане на абсолютния давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК към момента на сезиране на публичния изпълнител – 23.12.2021 г.

Началният момент на погасителната давност за основното задължение по ЗДДС за последния данъчен период през м. декември 2009 г. е 01.01.2011 г., защото тези задължения е следвало да бъдат платени през м. януари 2010г. Това е и началният момент на давностния срок на задължението за лихви, който при прилагане на действащата към този момент норма на чл.171, ал. 2 от ДОПК, в редакцията от ДВ, бр. 105/2005 г., изтича на 01.01.2021 г.

Началният момент на погасителната давност за основното задължение по ЗДДС за последния данъчен период през м. декември 2010 г. е 01.01.2012 г., защото тези задължения е следвало да бъдат платени през м. януари 2011г. Това е и началният момент на давностния срок на задължението за лихви, който при прилагане на действащата към този момент норма на чл.171, ал. 2 от ДОПК, в редакцията от ДВ, бр. 105/2005 г., изтича на 01.01.2022 г.

В този аспект, както правилно е посочено в жалбата, дори и да се приеме за основателна тезата на административния орган в обжалваното решение, че с § 29 от ПЗР на ЗМДВИППП, в сила от 24.02.2020 г., е предвиден изричен регламент за своеобразно удължаване на започналите да текат до влизането му в сила, давностни срокове по чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, същият не дава основание в конкретния казус да бъде отказано отписването на процесните задължения за лихви по публичните задължения за 2009г., защото срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за тях е изтекъл към 01.03.2021 г.

Затова отказът на административния орган да отпише процесните задължения за лихви при категорично установения изтекъл към момента на депозиране на искането – 23.12.2021 г. давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК по отношение на главното вземане, произтичащо от данък върху добавената стойност за периода 01.12. – 31.12.2009 г., е необоснован и несъответен на общия принцип, визиран в чл. 6 от АПК.

Следва да се посочи, че съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ЗМДВИППП) до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, а според т. 2 на § 29 ,освен в случаите по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение. Последната разпоредба въвежда ново основание за спиране на давността, наред с тези по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, като срокът за новото спиране е до отмяна на Извънредното положение - 13.05.2020 г. В § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките (...), се посочва, че до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, но тази разпоредба не продължава срока по чл. 172, ал. 2 от ДОПК, както е прието от решаващия орган/ответника

по делото. Смисълът и целта на разпоредбата са да не изтече давностния срок при действието на обявеното извънредно положение, съгласно чл. 3, т. 1 от с.з., което е привременна мярка за защита интересите на кредитора, неспособен да действа поради наличието на извънредни непредвидени обстоятелства. Тази мярка престава да действа с настъпване на събитието, визирано в хипотезата на § 29, т. 1 /отмяна на извънредното положение/, действието ѝ е обвързано с определен срок, след който правните последици, породени от това действие отпадат. Няма за последица продължаване на срока по чл. 172, ал. 2 от ДОПК със срока на действие на § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. **Тази разпоредба не пречатства действието на разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността тече независимо от основанията за спиране. Следва да се прави разлика между спиране и прекъсване на давността. Само от прекъсването на давността започва да тече нова погасителна давност – чл.172, ал.3 ДОПК. Предвиденото по § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, касае само спиране, не е предвидено прекъсване на давността, съответно давностните срокове не започват отново да текат, а началният момент и изтеклото преди спирането време следва да бъдат взети предвид.**

Затова разпределението на постъпили суми за погасяване на лихви върху задължения по ЗДДС за последния данъчен период на 2010г., осъществено с Разпореждане от 17.02.2022 г. с изх. № С 220022-125-0047784 на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. при категорично установения начален момент и изтекъл към посочената дата давностен срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК по отношение на главното вземане, е необосновано и несъответни на принципите по чл.2, 3 и 5 от ДОПК.

По тези съображения, съдът счете за основателни аргументите, изложени в жалбата за неправилно приложение на материалния закон при постановяване на обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на „Силур 2000“ ЕООД против Разпореждане изх. № 220022-125-0047784 от 17.02.2022 г. на главен публичен изпълнител.

На основание чл. 268 ДОПК, съдът следва да постанови отмяната на решението и вместо него да постанови отмяната на разпореждането на публичния изпълнител. Съдът следва да върне делото като преписка на публичния изпълнител за ново произнасяне по възражението на дружеството от 23.12.2021г. за изтекла погасителна давност на задълженията му по изпълнително дело № 2805/2015г. на ТД на НАП – С. и за задължения по Ревизионен акт № Р-2210-1403-982-091-01/07.11.2014г. , и за лихви за данъчни периоди м.12.2009г. и м.12.2010г. - за ново произнасяне, като приложи чл.173 от ДОПК, в съответствие със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона относно погасителната давност, дадени в мотивите на настоящото решение.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените разноси – внесената държавна такса в размер на 50 лв. и платеното адвокатско възнаграждение по представения по делото договор за правна защита и съдействие в размер на 1 640 лева следва да се уважи изцяло. В този аспект, неоснователно е възражението за прекомерност, направено от процесуалния

представител на ответника, доколкото адвокатското възнаграждение е в минималния, предвиден размер в чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а и се явява съответен на извършените действия по процесуално представителство в настоящото съдебно производство.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 268, ал. 2 във вр. ал. 1 във вр. чл. 161, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 12 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Силур 2000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], депозирана от управителя на дружеството С. М. Ц., **Решение № ПИ – 80 от 10.03.2022 г. на директора на ТД на НАП С.**, и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. № С 220022-125-0047784 от 17.02.2022г. на **главен публичен изпълнител** в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., постановено по изпълнително дело № 2805/2015 г. на същата дирекция.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като **административна преписка** на компетентния публичен изпълнител при ТД на НАП С. **за ново произнасяне по молбата** на „Силур 2000“ ЕООД от дата 23.12.2021г., депозирана по изпълнително дело № 2805/2015 г. по описа на Отдел „Събиране“ на същата дирекция – по възражението на дружеството за изтекла погасителна давност на задълженията му по изпълнителното дело, произтичащи от Ревизионен акт № Р-2210-1403-982-091-01/07.11.2014г. за лихви за данъчни периоди м.12.2009г. и м.12.2010г., като приложи чл.173 от ДОПК, в съответствие със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона относно погасителната давност, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на „Силур 2000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], № 35, офис 2, представлявано от управителя С. М. Ц., **сумата от 1 690 (хиляда шестстотин и деветдесет) лева** – разноски по делото - държавна такса за съдебното производство пред АССГ и адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на дружеството.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ДА СЕ СЪОБЩИ Решението на страните, по реда на чл. 138 от АПК във вр. § 2 СЪДИЯ: